

EL MÓN SOBRE RODES

ALBERT CASALS



ALBERT CASALS I SERRADÓ

El món sobre rodes

Edicions 62

Barcelona

© Albert Casals i Serradó, 2009

*Són rigorosament prohibides, sense l'autorització
escrita dels titulars del copyright, sota les sancions
establertes en la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta
obra per qualsevol procediment, incloent-hi la
reprografia i el tractament informàtic, i la distribució
d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic.*

Primera edició: març del 2009

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Peu de la Creu 4, 08001, Barcelona.
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Peu de la Creu 5-9, 08001, Barcelona
Imprès a Novagràfik, s. l., Pol. Ind. Foinvasa
Vivaldi 5, 08110 Montcada i Reixac

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.358-2009
ISBN: 978-84-297-6210-5

ÍNDEX

Abans de començar	13
-------------------	----

PRIMERA PART

EUROPA: Itàlia i Grècia

Estiu del 2006

Els primers «passos»	19
Milà	20
Venècia	25
Nàpols	31
Roma	39
Santorini	47
Ios, Amorgos, Atenes, Ítaca	58
Florència	65

SEGONA PART

ÀSIA: Tailàndia, Malàisia i Singapur

Estiu del 2007

Nous horitzons	77
Bangkok	79
Phi Phi, Phuket, Krabi, Ao nang, Tonsai	88
Chiang Mai, Chiang Rai	97
Singapur	106
Malàisia: Kuala Lumpur, illa de Tioman, Melaka	114

TERCERA PART

EUROPA: Alemanya, Bèlgica, França i Escòcia
Estiu del 2007

Descobrint el «cadiraestop»	125
Frankfurt, Alemanya	127
Bèlgica (sí, deixem-ho en Bèlgica)	134
Manchester, Glasgow, Dundee, Aberdeen, Inverness	144

QUARTA PART

ÀSIA: Japó
Nadal del 2007

L'últim viatge abans del viatge	155
Tòquio	157
Odawara, Kakegawa, Shizuoka, Hiroshima Matsuyama	165
	175

PER ACABAR

Com veig el món	187
Què pensen els meus pares	193
Agraïments	197

*Als meus pares, que són únics. En una altra
família jo hauria estat un somniador més...
o un fugitiu perseguit per la policia, esclar.*

*Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.*

*Els Lestrígons i els Cíclops,
l'àirat Posidó, no te n'esfereixis:
són coses que en el teu camí no trobaràs,
no, mai, si el pensament se't manté alt, si una
emoció escollida
et toca l'esperit i el cos alhora.*

*Els Lestrígons i els Cíclops,
el feroç Posidó, mai no serà que els topis
si no els portes amb tu dins la teva ànima,
si no és la teva ànima que els dreça davant teu.*

KONSTANTINOS KAVAFIS, *Ítaca*
Traducció de Carles Riba

ABANS DE COMENÇAR

Us vull explicar una història. És la història d'un nen que va néixer el 18 de juliol de 1990, a Barcelona. La història d'un nen que va néixer abans del que estava previst (no perquè el part fos prematur, sinó perquè la seva mare amb prou feines va tenir temps d'arribar al llit de l'hospital abans no sortís disparat el seu fill, per les ganes que tenia de veure el món), i també la història del que va passar amb aquestes ganes de conèixer gent i coses noves. Evidentment, és una història d'aventures.

Però totes les aventures tenen un principi, i si he d'explicar aquesta història, suposo que serà millor anar a l'inici de tot plegat.

No sé ben bé quan va començar aquest desig de descobrir i d'explorar, però sé que, quan tenia sis anys i anava d'excursió amb els pares, acostumava a desaparèixer al cap de pocs minuts per anar «a descobrir camins secrets». També que quan anàvem a dinar en un restaurant, tan aviat com acabava de menjar me n'anava «a fer amics»... per tornar al cap de poc, sempre acompanyat, a presentar els meus nous amics als pares. I que quan vaig fer els set anys, ja començava a estalviar diners per viatjar quan fos gran.

La veritat és que, amb el pas dels anys, vaig viure uns quants contratemps. Un dels que més es va esforçar per guanyar-se un lloc al «hall de la fama» va ser, segurament, la leucèmia que vaig tenir als cinc anys i que em va deixar en cadira de rodes a partir dels vuit. Però, quan hi penso, no puc evitar fer-

me una pregunta complicada: «Seria més feliç, ara, si no hagués tingut una leucèmia?». «M'agradaria tant viatjar, seria tan conscient que visc la vida que vull viure i cap altra?». «Em sentiria tan il·lusionat pel futur i pel present com em sento ara?». «Em sentiria tan il·lusionat pel futur i pel present com em sento ara?».

Suposo que són preguntes que mai no podré respondre, i per tant mai no sabré si la leucèmia i la cadira van ser una dificultat o una sort.

Fos com fos, em vaig acabar recuperant de la leucèmia. Potser quedaven tantes aventures per viure que van tancar el famós túnel de la mort, i van impedir que me n'anés fins que no es descongestionés una mica la cosa, no ho sé. També podeu incorporar aquí la resposta religiosa que preferiu, tipus «Déu encara tenia plans per a tu». El cas és que els anys van passar, vaig retornar a una vida tranquil·la a Esparreguera, i un bon dia vaig descobrir que tenia catorze anys i no m'aguantava més les ganes de viatjar. esclar, es pot pensar que catorze anys són molt pocs, però, a les persones que ho pensin, jo els preguntaria quantes coses hi ha que hagin esperat durant els últims catorze anys de la seva vida i que considerin que encara és massa aviat per fer-les.

En tot cas, vaig tenir la sort (com veureu, la meua vida conté una gran i alta dosi de bona sort) de tenir uns pares que no em van intentar tancar en un manicomi pel sol fet de plantejar la idea de viatjar als catorze anys. En lloc d'això, vaig marxar de viatge a Brusselles amb el pare, per aprendre a viatjar i captar algunes nocions bàsiques de supervivència (com ara que els estrangers que t'apunten amb navalles són dolents, que les oficines d'informació turística són bones, que les esglésies generalment són permissives pel que fa a dormir sense pagar, o que si no preguntes des de quina via surt el tren no hi podràs pujar). Un curs accelerat que no va sortir tan malament, perquè l'any següent vaig marxar de viatge... i en vaig tornar viu, que era tot el que demanava.

No és gaire difícil endevinar que l'experiència em va agradar, sobretot pels qui saben que actualment tinc divuit anys i que he estat a França, Alemanya, Bèlgica, Holanda, Dinamarca, Grècia, la Gran Bretanya, Itàlia, Bòsnia, Sèrbia, Croàcia, Hongria, Romania, Tàilàndia, Malàisia, Singapur, el Japó... i a la major part del nostre país, per descomptat. També tinc un munt de viatges pendents: per començar, aquest estiu me'n vaig sis mesos a l'Amèrica del Sud, i en tornar m'esperen uns altres sis mesos a l'Àfrica.

No obstant, el que més sol sorprendre la gent no és que hagi anat a tants llocs, sinó la manera com m'agrada viatjar: totalment sol. Ni família, ni amics, ni res: només jo, la cadira i la meva motxilla. La veritat és que la cadira de rodes no em representa mai un problema, més aviat al contrari, com ja aniré explicant.

I no només vaig pel meu compte, com us deia, sinó que pràcticament tampoc porto diners: només gasto uns 3 € diaris, que és tot el que em cal per menjar... i quan tot va bé, en lloc de gastar diners mentre viatjo, en guanyo. Sovint dormo a platges, parcs, metros, estacions de tren, esglésies... Encara que, a la pràctica, no es pot dir que estigui precisament sol: a cada lloc on vaig conec gent que m'acull, que m'ensenya la ciutat, que em porta a viure noves experiències i que, en definitiva, contribueix al fet que cada dia m'agradi encara una mica més viatjar.

Suposo que cada viatger té una raó per ser-ho: n'hi ha que viatgen per desconnectar, d'altres ho fan per tastar menjars exòtics, d'altres per veure monuments i llocs interessants, encara d'altres per visitar un amic o un parent... En el meu cas, viatjo per la gent, i per això sempre que algú em pregunta per un viatge el primer del que li parlo són les persones que he conegut. Perquè en el meu cas són les persones, i no els paisatges, les que em donen una raó per sortir de casa.

En fi, la veritat és que tinc centenars d'històries sobre persones i aventures que he anat vivint, però en algun moment o altre m'hauré d'aturar. Tenim molt de temps i moltes pàgines per endavant, i el millor serà explicar-vos la meua història des del principi: el primer viatge que vaig fer del tot sol.